

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI i KONSUMENTÓW
W WARSZAWIE**

RWA-56/7/274/2002/GM

Warszawa, dn. 20 czerwca 2002 r.

DECYZJA Nr RWA – 13/2002

Na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319 ze zm.), w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, **odmawia się** wszczęcia na wniosek Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko-Własnościowej w Pułtusk postępowania antymonopolowego w sprawie stwierdzenia stosowania przez spółkę Miejskie Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. z siedzibą w Pułtusk praktyki ograniczającej konkurencję określonej w art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy, polegającej na nadużywaniu pozycji dominującej na lokalnym rynku dostarczania wody i odprowadzania ścieków w Mieście Pułtusk poprzez narzucanie nadmiernie wygórowanych cen za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków.

UZASADNIENIE

W dniu 15 kwietnia 2002 r. wpłynął do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów za pośrednictwem Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Pułtusk, wniosek Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko-Własnościowej w Pułtusk (Spółdzielnia) (uzupełniony pismem z dnia 3 czerwca 2002 r.) o wszczęcie postępowania antymonopolowego w sprawie stosowania przez spółkę Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Sp. z o.o. w Pułtusk (PWiK) nadmiernie wygórowanych cen za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków.

We wniosku Spółdzielnia poinformowała, iż od dnia 1 stycznia 2002 r. PWiK stosuje ceny za świadczone usługi wodociągowo-kanalizacyjne w wysokości 1,75 zł za m³ dostarczonej wody i 2,90 zł za m³ odprowadzonych ścieków. Spółdzielnia podniosła, iż ceny za dostarczanie wody i za odprowadzanie ścieków zostały podwyższone o około 17% w stosunku do cen stosowanych przez PWiK w roku 2001 r.

W uzasadnieniu wniosku Spółdzielnia zakwestionowała sposób dokonanej przez PWiK kalkulacji wysokości cen za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków. W jej ocenie poszczególne składniki tej kalkulacji, wpływające na ostateczną cenę świadczonych przez PWiK usług wodociągowo-kanalizacyjnych, w szczególności wskaźniki inflacji oraz wskaźniki wzrostu płac, zostały zawyżone.

Na potwierdzenie Spółdzielnia przedstawiła własne kalkulacje, z których wynika, iż uzasadniona byłaby podwyżka cen dostarczania wody o 13,3% i ceny odprowadzania ścieków o 8,9%, przy uwzględnionym zysku PWiK w wysokości 5%.

Spółdzielnia podniosła ponadto, iż jest odbiorcą 35% wody z wodociągu PWiK oraz odprowadza 50% ścieków przyjmowanych przez PWiK. Podała także, iż terminowo reguluje należności za świadczone przez PWiK usługi dostarczania wody i odprowadzania ścieków. W jej ocenie ustalając wysokość cen dostarczanej wody i odprowadzanych ścieków PWiK kierowało się wyłącznie własnym interesem. Powinno natomiast brać pod uwagę także trudną sytuację materialnej członków Spółdzielni – odbiorcy usług PWiK.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Przedmiotem wniosku Spółdzielni jest stosowanie przez PWiK cen nadmiernie wygórowanych za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków, co w ocenie Spółdzielni może stanowić praktykę ograniczającą konkurencję określoną w art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Powoływana przez Spółdzielnię ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów (art. 1 ust. 1 ww. ustawy). Centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach ochrony konkurencji i konsumentów jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (art. 24 ust. 1 ww. ustawy). Do zakresu działania Prezesa Urzędu należy sprawowanie kontroli przestrzegania przez przedsiębiorców przepisów ustawy oraz wydawanie, w przypadkach określonych ustawą, decyzji w sprawach przeciwdziałania praktykom ograniczającym konkurencję (art. 26 pkt 1 i 2 ww. ustawy).

Jednakże w dniu 14 stycznia 2002 r. weszła w życie ustawa z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz. U. Nr 72, poz. 747). Ww. ustawa określa między innymi zasady i warunki zbiorowego zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz zbiorowego odprowadzania ścieków, w tym zasady działalności przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych, a także ochrony interesów odbiorców usług (art. 1 ww. ustawy).

Tym samym ww. ustawa stanowi w stosunku do ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ustawę szczególną w zakresie regulacji działalności przedsiębiorstw wodociągowo-kanalizacyjnych i ochrony interesów odbiorców usług tych przedsiębiorstw.

Ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków przesądza, iż zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków jest zadaniem własnym gminy (art. 3 ust. 1 ww. ustawy). W przypadku wspólnego wykonywania przez gminy zadania, o którym mowa w ust. 1, określone w ustawie prawa i obowiązki organów gminy wykonują odpowiednio: (1) właściwe organy związku międzygminnego, (2) gminy wskazanej w porozumieniu międzygminnym (art. 3 ust. 2 ww. ustawy).

W świetle powoływanej ustawy ceny i stawki opłat za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków opracowują przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne i określają je w taryfie (art. 20 ust. 3 ww. ustawy).

Zawarte w taryfie ceny i stawki opłat za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków, ustalane przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne, podlegają zatwierdzeniu przez radę gminy. Przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne w terminie 70 dni przed

planowaną datą wejścia taryf w życie przedstawia radzie gminy wniosek o ich zatwierdzenie (art. 24 ust. 2 ww. ustawy), zawierający między innymi zestawienie cen i stawek opłat, kalkulację opłat, plan, o którym mowa w art. 21 ust. 1 ustawy oraz informacje finansowe zawierające sprawozdanie finansowe (art. 25 ww. ustawy).

W myśl art. 24 ust. 1 ww. ustawy taryfy podlegają zatwierdzeniu w drodze uchwały rady gminy. Przy podejmowaniu decyzji o zatwierdzeniu taryf przedstawionych przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne rada gminy sprawdza, czy taryfy zostały opracowane zgodnie z przepisami ustawy i weryfikuje zgłaszane przez przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne koszty pod względem celowości ich ponoszenia (art. 24 ust. 5 ww. ustawy).

Szczegółowe sposoby określania taryf zawarto w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 marca 2002 r. w sprawie określania taryf, wzoru wniosku o zatwierdzenie taryf oraz warunków rozliczeń za zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków (Dz. U. Nr 26, poz. 257).

Z powoływanych wyżej przepisów wynika, iż wejście w życie ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków określiło szczegółowe zasady ustalania wysokości cen za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków. Zgodnie z tą ustawą ceny za ww. usługi, określone w ustalanych przez przedsiębiorstwa wodociągowo-kanalizacyjne taryfach, zatwierdza rada gminy.

Z powyższych okoliczności wynika, iż ustawa o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, będąc ustawą szczególną w stosunku do ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, wyłączną kompetencję regulatora na gminnym rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków przyznała gminie. Gmina jest tym samym jedynym organem władnym do dokonania oceny prawidłowości, wysokości i struktury zatwierdzanych przez siebie taryf z zasadami określonymi w ustawie o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków.

Tym samym Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przestał być organem właściwym do wydania decyzji administracyjnej w sprawach dotyczących wysokości opłat za dostarczanie wody i odprowadzanie ścieków, jeżeli opłaty te zostały wprowadzone zgodnie z zasadami określonymi w powoływanej wyżej ustawie. Oznacza to, iż Prezes Urzędu nie jest właściwy do wydania decyzji w sprawie dotyczącej warunków zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków.

Zgodnie z art. 19 k.p.a. organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. Stwierdzenie przez organ administracji publicznej na którymś z etapów prowadzonego postępowania braku swojej właściwości do rozstrzygnięcia określonej sprawy wyklucza możliwość skutecznego rozstrzygnięcia tej sprawy. Ewentualne wydanie przez organ administracji publicznej decyzji z naruszeniem przepisów o właściwości skutkuje nieważnością decyzji (por.: art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a.).

W ocenie Prezesa Urzędu powyższe rozstrzygnięcie jest zgodne z elementarnymi zasadami państwa prawa, które wykluczają sytuację, w której dwa organy mogłyby orzekać odmiennie w tej samej sprawie. Inna wykładnia mogłaby doprowadzić do sytuacji, w której strona mogłaby być ukarana za to, że działa zgodnie z pozytywną decyzją wydaną przez właściwy organ, powołany do orzekania o legalności taryf (por.: wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 20 maja 2002 r.; sygn. akt XVII Ama 92/01).

Z zawartych we wniosku oraz posiadanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów informacji wynika, że działania PWiK nie naruszają zakazu określonego

art. 8 ust. 1 i art. 8 ust 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, a tym samym brak jest podstaw do wszczęcia przeciwko PWiK postępowania antymonopolowego.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w sentencji.

Od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem niniejszej Delegatury.

Z up. Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów

Otrzymuje:

**Spółdzielnia Mieszkaniowa
Lokatorsko-Własnościowa
w Pułtusk**
Al. Tysiąclecia 11
06-100 Pułtusk